

PO ŽENACH

všetci pripili, ako jedna veľká rodina. Zrazu sme počuli veľký buchot, my béčkari sme sa rozutekali uchmatnúť si aspoň malú črepinku z džbánu. Veľmi sa mi páčilo zametanie zvyšných roztrúsených črepiniek. Každý z nás sa pýšil zelenou stužkou na svojej hrudi. Na tabuli sme si ešte pustili video zo štyroch rokov. Poviem pravdu, ja sama som sa nevedela dosmiať a v duchu si hovorila, že toto sme my a iní už nebudeme. S chuťou a hľadom sme sa pustili do pohostenia, ktoré sme si priniesli. Stále prevládal smiech a skvelá nálada. Postupne sme začali spomínať na prvé kroky, ktoré smerovali do tejto budovy a začalo nám byť ľúto, že o chvíľu už budeme tiež absolventi. Tradičnú stužkovú sme tak mali netradičnú, ale o to výnimočnejšiu.

Bolo veľmi pekné počuť od pani profesorky takéto slová: "Všetci ste mi prirástli k srdcu a teším sa, že raz budete dobrými zdravotníkmi."

LENKA

